

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umową nr 216088 dotyczącą wykonania projektu „Point Of CarE MONitoring and Diagnostics for Autoimmune Diseases” (POCEMON). W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała ona swoje zobowiązania umowne, Komisja – z naruszeniem wspomnianej umowy, jak również zasady dobrej wiary, zakazu nadużycia prawa i zasady proporcjonalności – zażądała zwrotu kwot wypłaconych ANKO, twierdząc, iż nie stanowią one wydatków kwalifikowalnych.

Z tego powodu skarżąca utrzymuje, *po pierwsze*, że Komisja opiera się na całkowicie bezpodstawnych argumentach, które w każdym razie nie zostały wykazane w celu odrzucenia praktycznie wszystkich wydatków ANKO jako niekwalifikowalnych i zażądania zwrotu kwoty wypłaconej ANKO na rzecz projektu POCEMON. *Po drugie*, podnosi ona, że odrzucając 98,68 % należnego wkładu z tego powodu, że rzekomo nie odpowiada on wydatkom kwalifikowalnym, jakie skarżąca powinna była ponieść na potrzeby projektu, Komisja narusza zasadę zakazu nadużycia prawa i zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 21 listopada 2014 r. – ANKO/Komisja

(Sprawa T-771/14)

(2015/C 065/50)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO AE Antiprosopeion, Emporeiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: V. Christianos, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że kwota 296 149,77 EUR wypłacona przez Komisję skarżącej z tytułu projektu DOC@HAND odpowiada wydatkom kwalifikowalnym oraz że w związku z tym skarżąca nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty jako otrzymanej nienależnie, jak również
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umową nr 508015 dotyczącą wykonania projektu DOC@HAND. W szczególności skarżąca utrzymuje, że choć wykonała ona swoje zobowiązania umowne, Komisja – z naruszeniem wspomnianej umowy, jak również zasady dobrej wiary, zakazu nadużycia prawa i zasady proporcjonalności – zażądała zwrotu kwot wypłaconych ANKO, twierdząc, iż nie stanowią one wydatków kwalifikowalnych.

Z tego powodu skarżąca utrzymuje, *po pierwsze*, że Komisja opiera się na całkowicie bezpodstawnych argumentach, które w każdym razie nie zostały wykazane w celu odrzucenia praktycznie wszystkich wydatków ANKO jako niekwalifikowalnych i zażądania zwrotu kwoty wypłaconej ANKO na rzecz projektu DOC@HAND. *Po drugie*, podnosi ona, że odrzucając 99,59 % należnego wkładu z tego powodu, że rzekomo nie odpowiada on wydatkom kwalifikowalnym, jakie skarżąca powinna była ponieść na potrzeby projektu, Komisja narusza zasadę zakazu nadużycia prawa i zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2014 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-784/14)

(2015/C 065/51)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: R. Radu, R. Hațieganu, A. Buzoianu, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji przyjętej pismem BUDG/B3/MV D(2014) 3079038 z dnia 19 września 2014 r., na mocy której Komisja nakazała Rumunii przekazanie do budżetu Unii Europejskiej kwoty w wysokości 14 883,79 EUR brutto, odpowiadającej kwocie utraconych tradycyjnych zasobów własnych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na braku właściwości Komisji w zakresie przyjęcia zaskarżonej decyzji:
  - przepisy Unii Europejskiej nie zawierają jakiegokolwiek przepisu, który powierzałaby Komisji kompetencje w zakresie nałożenia na państwo członkowskie obowiązku zapłaty kwoty pieniężnej odpowiadającej kwocie utraconych zasobów własnych UE w skutek umorzenia należności celnych na mocy decyzji innego państwa członkowskiego, które było odpowiedzialne za ustalenie, pobranie i wpłatę tych należności, jako tradycyjnych zasobów własnych, do budżetu UE.
2. Zarzut drugi oparty na niedostatecznym i nieodpowiednim uzasadnieniu zaskarżonej decyzji:
  - zaskarżona decyzja nie została uzasadniona w dostateczny i odpowiedni sposób zgodnie z art. 296 TFUE. Po pierwsze, zaskarżona decyzja nie zawiera podstawy prawnej, w oparciu o którą została przyjęta, a taka podstawa prawna nie może być wywiedziona z innych fragmentów pisma Komisji. Po drugie, Komisja nie przedstawiła w zaskarżonej decyzji toku rozumowania prawnego, który doprowadził do nałożenia na Rumunię obowiązku zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę wynikającą z utraty zasobów własnych UE w skutek umorzenia niektórych długów celnych zgłoszonych przez inne państwo członkowskie.
3. Zarzut trzeci – w przypadku gdyby Sąd uznał, że Komisja działała w granicach kompetencji przyznanych jej w traktatach – oparty na naruszeniu przez Komisję zasady dobrej administracji i prawa Rumunii do obrony:
  - Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek starannego działania i zasadę dobrej administracji, gdyż nie zbadała z należytą uwagą wszystkich istotnych informacji, którymi dysponowała i nie zażądała innych koniecznych informacji przed przyjęciem zaskarżonej decyzji. Komisja nie wykazała bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy okolicznościami zarzucanymi Rumunii a utratą zasobów własnych UE. Komisja nie uzasadniła również żądanej od Rumunii kwoty poprzez odniesienie do kwoty długów celnych odpowiadających wartości odnośnego tranzytu, opierając się w dostatecznym stopniu na wartości umorzonej przez Republikę Federalną Niemiec;
  - działanie Komisji było nieprzewidywalne i uniemożliwiło Rumunii skorzystanie z przysługującego jej prawa do obrony.
4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu wymogów pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań:
  - przepisy prawne, na podstawie których w zaskarżonej decyzji Komisja nałożyła obowiązek zapłaty nie zostały w niej wskazane ani określone, a ich stosowanie nie jest dla Rumunii przewidywalne. Państwo rumuńskie nie mogło przewidzieć obowiązku przekazania Komisji żądanej kwoty odpowiadającej utraconym zasobom własnym UE ani zapoznać się z takim obowiązkiem przed otrzymaniem pisma Komisji. W ten sam sposób, przyjmując zaskarżoną decyzję i nakładając na Rumunię cztery lata po wystąpieniu zdarzeń i pomimo wniosków sformułowanych przez Komisję w dialogu prowadzonym w tym okresie z władzami rumuńskimi obowiązek zapłaty, Komisja naruszyła uzasadnione oczekiwania Rumunii co do braku zobowiązania finansowego obejmującego uiszczenie odnośnych długów celnych, a zatem w zakresie jakiegokolwiek zobowiązania w odniesieniu do budżetu UE.